

Buikgevoel & babypraat

Van Risa Green verscheen eerder:

Buikgevoel

Babypraat

De zusjes Carpenter

Risa Green

Buikgevoel
&
babypraat

Vertaald door Marjo Frings-Latour

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *Notes from the Underbelly & Tales from the Crib*

Oorspronkelijke uitgave: *Buikgevoel* © 2005 by Risa Green; *Babypraat* 2006 by Risa Green

Vertaling: © 2006 en 2007 Marjo Frings-Latour en FMB uitgevers bv

Omslagontwerp: Mariska Cock

Omslagbeeld: © Getty Images

Auteursfoto: © Teness Herman

Typografie en zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

Copyright © 2006 Risa Green

Copyright © 2011 Nederlandstalige uitgave:

Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

ISBN 978 90 499 5200 6

NUR 302

www.uitgeverijmistral.nl

www.risagreen.com

[www.twitter.com/Mistral_boeken](https://twitter.com/Mistral_boeken)

Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief op www.uitgeverijmistral.nl.

Voor Harper, mijn zon, mijn maan, mijn sterren

Buikgevoel

*Ik trek de deur achter me dicht.
Hoera! Eindelijk vakantie!*

Ik heb altijd hetzelfde gevoel op de laatste schooldag. Ik stel me voor dat ex-gevangenen dit gevoel ook krijgen als ze de eerste keer de gevangenis uit lopen – het gevoel dat hun hart uiteenknalt door de belofte van totale vrijheid. Ze kunnen niet geloven dat ze hier morgen niet meer zullen zijn. Natuurlijk ervaar ik ook het duizelingwekkende gevoel van verwachting – drie maanden lang door de week winkelen, en simpele Tae Bo-lessen om tien uur 's ochtends – dat ex-gevangenen waarschijnlijk niet zullen hebben, maar wat maakt dat uit? Het punt is, of het nu in mijn vorige leven als student was of in mijn huidige reïncarnatie als mevrouw Stone, decaan op een middelbare school, ik ben altijd dol geweest op de laatste schooldag.

Laatste dagen bestaan gewoonweg niet in een andere baan. Toen ik bijvoorbeeld jurist was (een poging die net zo snel eindigde als ze begon omdat ik een gruwelijke hekel had aan werkweken van honderd uur en aan het opstellen van opwindende documenten voor hypotheeken en leningen voor de groothandel), was er nooit een laatste dag (tenminste niet totdat ik ermee ophield). De ene dag liep over in de volgende. Soms ging ik helemaal niet naar huis en de stapels op mijn bureau werden steeds hoger totdat mijn kantoor eruit zag als een papieren doolhof. Vakanties maakten ook geen verschil. Ik kon me maar moeilijk ontspannen omdat ik wist dat ik voor elke dag die ik luierend aan een zwembad doorbracht straks op een vrijdag- of zaterdagavond een nieuwe stapel zou moeten wegwerken die zich onvermijdelijk tijdens mijn vijf armzalige vrije dagen had gevormd. Nee, in de echte wereld bestaan 'laatste dagen' niet. Daarom leef ik gelukkig niet meer in de echte wereld. Ik zit in het onderwijs. Zelfs nog beter: ik zit in het bijzonder onderwijs van de elite, wat zich vertaalt in een vorstelijk salaris, een korte werkweek, lange vakanties, geen vervelende

door de overheid opgelegde eisen, en natuurlijk in juni steeds een laatste dag.

Op deze bijzondere laatste schooldag sluit ik op een perfecte zomermiddag in Los Angeles de deur van mijn kantoor en loop naar buiten, de stralende zon in. Met drie vrije maanden in het vooruitzicht heb ik zin om naar mijn auto te huppelen, maar dat doe ik natuurlijk niet op mijn sleehakken van tien centimeter en ook niet omdat ik nooit huppel. Bovendien zie ik een groepje studenten rondhangen op de parkeerplaats van de school. Als ik dichterbij kom, hoor ik ze plannen maken voor de laatste dagen voordat ze op zomervakantie gaan – motorcrossen in de Berkshires of ‘een cursus volgen’ in Europa die volgens hun ouders goed zal zijn voor de universiteit. Maar zij en ik en mijn collega’s weten allemaal dat het alleen maar een excuus is om acht weken door te brengen met andere kinderen uit allerlei Amerikaanse voorsteden die hun cv willen aanvullen. En natuurlijk zich te bezatten zonder dat ze daarvoor een vals identiteitsbewijs nodig hebben.

Als dit niet de laatste schooldag zou zijn, zou ik waarschijnlijk zwaaien en hallo zeggen, maar mijn zomer is officieel begonnen en ik heb helemaal geen zin om de eerste minuten van mijn vakantie met deze bengels te praten. In plaats daarvan ga ik ze discreet uit de weg en loop rechtstreeks naar mijn auto. Ik doe alsof ik ze niet heb gezien hoewel ze maar een meter of vijf van mijn auto af staan. Maar daar kom ik niet mee weg.

‘Hé, mevrouw Stone.’ Het is Mark, een van mijn studenten. ‘Mooie auto. Doet u het dak naar beneden?’

Een van de voordelen van mijn vorige baan als een jurist die zich bijna dood werkte bij een groot advocatenkantoor in LA, is dat ik zoveel geld verdiende dat ik dat in mijn schaarse vrije tijd onmogelijk allemaal kon uitgeven. Daardoor heb ik genoeg gespaard zodat ik kan leven alsof ik nog steeds jurist ben, ondanks het feit dat mijn salaris nu met ongeveer tweederde is gedaald. Hoe dan ook, de auto die Mark bedoelt is een two-seater Mercedes cabriolet waar ik zielsveel van hou. Ik voel me net als Christie Brinkley in *National Lampoon’s Vacation* – hoewel ik zelden naast mannen van middelbare leeftijd in een groene stationcar rijd en verleidelijk langs mijn lippen lik. Normaal gesproken zou een decaan niet snel in zo’n opvallende auto naar een middelbare school rijden, maar op Bel Air Prep is dat geen probleem. Op Bel Air Prep

krijgen de meeste kinderen de duurdere versie van mijn auto op hun zestiende verjaardag, en de parkeerplaats staat er vol mee.

Ik gluur naar Mark en denk na over zijn vraag. Ik doe het dak bij- na nooit naar beneden, vooral omdat ik dat gedoe met lange-ha- ren-in-de-wind nooit echt onder de knie heb gekregen. Ik zie er fantastisch uit op een parkeerplaats en bij het rode stoplicht, maar op het moment dat ik harder dan vijf kilometer per uur rijd, waai- en mijn haren in mijn gezicht en plakken vast aan mijn lipgloss. Ik heb de autoruit op diverse standen uitgetprobeerd en ik heb een ruit achter mijn stoel laten installeren, maar ik vertoon uiteindelijk altijd een enge gelijkenis met Cousin It, als die achter het stuur van een luxe sportwagen zou kruipen. Ik heb zelfs een keer Jackie O. nagedaan met een sjaal om mijn hoofd, maar ik zag er absoluut bespottelijk uit en trok hem af voordat ik de garage uit reed omdat mijn buurvrouw buiten stond en ik niet naar haar durfde te zwaai- en met een grote oude sjaal vastgeknoopt onder mijn kin.

Maar vandaag ben ik roekeloos. *Die vervloekte lipgloss ook, denk ik. Het is zomer, ik ben vrij en ik ga absoluut topless zonnen.*

Ik kijk Mark recht in de ogen.

‘Om je de waarheid te zeggen: ja. En als je me nu wilt excuseren. Ik ga een paar maanden vakantie vieren en daarom heb ik nu echt haast.’

Daarmee spring ik in de auto, duw op de knop die het dak auto- matisch in de kofferbak laat zakken en laat Mark en zijn makkers in mijn stof bijten. *Hasta la vista, baby’s*, denk ik.

Als elke echte Los Angelino pak ik meteen mijn mobiele tele- foon en ga bellen. Tijd om me te melden bij het oude blok aan mijn been. Na twee keer overgaan neemt hij op.

‘Met Andrew Stone.’

‘*Het zit erop*,’ kondig ik aan. ‘Hoe jaloers ben je?’

‘Heel jaloers. Gefeliciteerd. Zie ik je bij agility?’ Helaas is dit geen verwijzing naar een hip yogaklasje of een new age-achtige seksworkshop. Nee, hij bedoelt de behendigheidstraining voor honden die hij volgt met Zoey, onze driejarige wheaten terriër. Voor het geval je geen vurige fan van Animal Planet bent, agility is een wedstrijd waarin honden zo hard als ze kunnen over een par- cours rennen dat bestaat uit tunnels, slalompaaltjes, een wip, en allerlei andere moeilijke toestellen. Niet dat ze dat alleen doen – de ‘handler’ van de hond (ook wel Andrew genoemd) is cruciaal,

omdat hij naast de hond rent en hem zegt wat hij moet doen en wat daarna komt. Andrew zegt dat hij het alleen maar voor de lol doet, maar dat is gelul, want Andrew doet nooit iets alleen maar voor de lol. Hij vindt het een echte sport en neemt het heel serieus. Toen hij ermee begon, kocht hij wat pvc-buizen en maakte zijn eigen slalompaaltjes die hij in onze woonkamer zette. Drie avonden per week liet hij Zoey ermee oefenen. Ik denk dat hij stiekem hoopt dat de trainer hem uitkiest om een professionele handler te worden.

Ik maak de haren los van mijn lippen.

‘Ja, ik kom. Ik ben al onderweg.’ Vroeger ging ik elke week met hem naar agility, maar toen verhuisde de training naar de zaterdagochtend, en op zaterdagochtend ga ik altijd wandelen met mijn vriendin Stacey en het wandelen won. De training van vanavond is een examen en daarom ga ik Zoey aanmoedigen. Ik denk dat het goed is voor haar zelfvertrouwen als ze af en toe eens een juichend publiek heeft.

‘O, goed,’ zegt hij. ‘Oké, ik ruim hier op en dan zie ik je zo meteen. Ik hou van je.’

‘Ik hou ook van jou,’ zei ik. ‘Doeg.’ Ik verbreek de verbinding en pak mijn haren bij elkaar, probeer die vervolgens in een paardenstaart bijeen te houden en stuur met mijn elleboog terwijl ik het nummer van mijn vriendin Julie intoets.

‘Hallo?’

‘Hé, Jul, ik ben het. Gaan we nog eten vanavond?’ Julie is een van mijn beste vriendinnen, een feit waar ik me zelfs na zeven jaar nog dagelijks over verwonder. We kunnen onmogelijk méér verschillen. Ik neig naar misantropie en sarcasme, terwijl Julie de aardigste, charmantste, positiefste en welwillendste mens op de planeet is. Al die stomme gezegdes over halfvolle glazen werden vast en zeker geschreven door iemand als Julie. Natuurlijk doet het geen pijn dat zij heel onkwetsbaar lijkt en dat haar nog nooit iets ergs is overkomen. Normaal gesproken haat ik mensen als Julie en steek achter hun rug om eindeloos de draak met hen. Dus ik heb er echt geen goede verklaring voor waarom ik haar vrolijkheid en enthousiasme verdraag. Het enige wat ik kan bedenken is dat mijn lichaam me vertelt dat ik het nodig heb, zoals mensen met bloedarmoede soms hunkeren naar rood vlees.

Hoe dan ook, de afgelopen drie vrijdagen op rij zouden Julie en

ik gaan eten (met Andrew en haar man Jon, maar omdat die altijd met elkaar over zaken zitten te praten, tellen ze niet mee), maar elke keer zei Julie het af. De ene week voelde ze zich niet lekker, de andere week was ze echt moe en de week daarna moest ze bij haar ouders eten. Als ik niet wist dat ze daar niet toe in staat was, zou ik gedacht hebben dat ze me aan het lijntje hield.

‘Hé, Lara. Sorry voor die andere keren. Vanavond gaan we zeker.’

‘O, echt, wat is er gebeurd? Heb je niets beters te doen of zo?’

‘Ik weet dat je dat niet echt meent. Hoe laat gaan we?’

‘Ik weet het niet. Om vijf uur gaan we met Zoey naar agility en daarna moeten we haar thuisbrengen en te eten geven. Ik zweer je, soms heb ik het gevoel dat ik een voetbalmoeder voor mijn hond ben. Is zeven uur oké?’

‘Perfect. Ik zie je dan.’

Ik kom bij het park aan en rijd helemaal naar het achterste gedeelte van de parkeerplaats. Van daaruit kan ik zien dat de andere hondenhouders nog steeds het agilityparcours aan het opzetten zijn. Ik heb een hekel aan het opzetten van het parcours. Ik hielp mee tijdens de eerste trainingen omdat ik me schuldig voelde als ik gewoon bleef zitten terwijl iedereen tunnels en andere hindernissen over het veld sjouwden, maar toen bedacht ik dat ik dat niet hoefde te doen als ik tien minuten te laat kwam. Terwijl ik wacht tot ze klaar zijn, kijk ik in de spiegel van mijn zonneklep en probeer met mijn vingers de knopen uit mijn haren te halen. Als ik zie dat het laatste toestel wordt opgezet, pak ik een deken uit de kofferbak en kuier over het gras.

Andrew en Zoey zijn nergens te bekennen en daarom spreid ik de deken ver weg van de andere mensen uit en plof erop neer. Ik heb helemaal geen zin in een gesprek met de agilitygekken. Volgens mij is Andrew de enige mannelijke handler in de hele behendigheidssport. De rest is een troep dikke lesbiennes van middelbare leeftijd die helemaal bezeten zijn van hun hond en het dier duidelijk gebruiken als vervanging voor de kinderen die ze nooit hebben gehad. Ze hebben allemaal een bumpersticker op hun auto met teksten als HOND AAN BOORD of MIJN HOND IS EEN TOONBEELD VAN GEHOORZAAMHEID en ze kopen allemaal hun kleren uit de een of andere catalogus van een postorderbedrijf dat

gespecialiseerd is in hondenlogo's en fokkersaccessoires. Een keer kwam een vrouw bijna in tranen naar de training omdat ze een van haar lievelingsoorbellen met een afbeelding van een Duitse herder erop was verloren. Ik bedoel, kom *op*. Ik hou van Zoey en zo, maar ik denk er niet aan om van haar het belangrijkste item van mijn kleerkast maken.

Maar voordat ik tijd heb om te bedenken hoe ik oogcontact met iemand het beste kan vermijden, hoor ik Andrew mijn naam roepen.

'Lara! Lara!' Ik kijk op en zie Zoey in volle vaart op me af komen. Ze blaft als een gek. Andrew rent achter haar aan, houdt haar riem vast en probeert haar er tevergeefs van te weerhouden dat ze zijn arm eraf ruikt.

'Zoey, rustig, Zoey. Zoey, achter! Achter, Zoey!' Tot op dit moment heb ik er nog steeds geen idee van waarom hij denkt dat Zoey weet wat 'achter' betekent. Of waarom ze daar zou lopen zelfs als ze het zou begrijpen. Ze is een terriër, dus wat wil je. Terriërs doen niet aan gehoorzaamheid. Andrew hijgt en is buiten adem als hij bij me is.

'Ik zweer het je, ik zet nog eens een snuit op die hond.'

Ik buig mijn hoofd opzij. 'Bedoel je een muilkorf?'

Hij kijkt me aan en denkt even na. Ik heb hem duidelijk van zijn stuk gebracht. 'Heet dat zo?' vraagt hij en ik knik ja. 'Echt?'

Ik rol met mijn ogen. In zijn hele leven heeft Andrew maar twee boeken gelezen en daardoor spreekt hij amper Engels. Hij is echt slim, maar hij lijkt veel dommer dan hij is omdat hij steeds de verkeerde woorden gebruikt. Ik sta op en pak het riempje van hem af.

'Andrew, laat die arme hond. Ze wil alleen hallo zeggen tegen haar vrouwtje.' Zoey springt tegen me op en ik buk me en overstelp haar kop met kusjes. Zoals gebruikelijk bij elke begroeting likt Zoey mijn gezicht en mijn mond zo heftig dat het bijna lijkt alsof we aan het vrijen zijn. 'Hallo kleintje, hallo schatje, heb je je vrouwtje gemist, vandaag? Vrouwtje heeft jou zo erg gemist. O, ik hou van dit meisje. Ik hou van je, ja, echt waar.' Onze begroeting duurt ongeveer tien minuten. Al die tijd kwispelt Zoey's staart zo heftig dat ze zo op zou kunnen stijgen. Ik zweer je, als ik de energie in die staart zou kunnen gebruiken, dan zou ik gemakkelijk een stadje van stroom kunnen voorzien.

Op dat moment roept de trainer van de cursus, een reusachtig

ge vrouw die Jeanny heet en haar hond met stemopdrachten heeft gedrild omdat ze te zwaar is om naast hem te rennen, dat de wedstrijd begint.

‘Oké, allemaal. Kijk even naar het parcours en ga dan in een rij staan. Vandaag gaan we hoofdzakelijk sprongen oefenen. Zorg er dus voor dat je genoeg water bij je hebt voor je hond.’ Nu wordt Andrew zo opgewonden dat ik vrees dat hij wegrent om een van de hindernissen zelf te nemen.

‘Yessss!’ zegt hij en hij steekt zijn rechterarm in de lucht. ‘Springen kan Zoey als de beste,’ fluistert hij naar mij. ‘Dit is *tof*.’ Ik knik tevreden en ga weer op mijn deken zitten terwijl Andrew in de rij gaat staan.

Het eerste paar is een zwart pekinneesje, DJ genoemd – haar golvende haar is zo lang dat het lijkt alsof ze over de grond zweeft – en haar handler, een grote bleke vrouw, BJ genoemd, die eruitziet alsof ze de aarde met elke stap wil verbrijzelen. BJ draagt een poloshirt met een pekinneesje op de plek waar op het poloshirt van een normaal mens een paard of krokodil zou staan, een kaki korte broek en witte sokken met zwarte pekinneesjes (pekinnesi?) erop geborduurd. DJ begint te rennen en terwijl BJ naast haar hijgt en puft, zweeft ze sierlijk over de eerste twee hindernissen, aarzelt dan en draait zich om om de volgende te zoeken. Andrew buigt zich naar me toe om zijn commentaar te fluisteren.

‘Dat is gewoon slechte handling. DJ kan zo goed zijn, maar BJ brengt haar altijd in de war. Ze doet altijd back crosses als ze front crosses moet doen.’ Ik glimlach naar hem en knik zodat hij denkt dat het me interesseert.

Bij de volgende drie honden verlies ik mijn concentratie helemaal en begin te dagdromen over de lichtroze rok met de witte rand die ik in de etalage van Barneys heb gezien en die vast en zeker de eerste aanschaf tijdens mijn zomervakantie zal zijn. Net als ik me begin voor te stellen hoe fantastisch hij zal staan bij het nieuwe witte handtasje van Gucci dat ik voor mezelf heb gekocht voor onze vierde trouwdag, word ik ruw gestoord door Andrew die schreeuwt dat ik moet kijken.

Ik kijk en zie dat hij en Zoey aan de beurt zijn om het parcours af te leggen. Andrew staat ongeveer zes meter voor Zoey die achter de eerste hindernis zit, gebogen en met haar voorpoten naar voren als een zwemmer, klaar voor de start. Hun ogen zijn op el-

kaar gevestigd en Zoey wacht vol spanning op Andrews teken. Als Andrew klaar is, zwaait hij met zijn rechterarm.

‘Oké, Zoey, kom op!’ Mijn kleine wheaten prinses start alsof ze uit een kanon wordt geschoten en ze slingert heen en weer, moet ik zeggen. Ze neemt elke hindernis, draait naar rechts als Andrew naar rechts wenkt en naar links als Andrew naar links wenkt, stuiptert langs de slalompaaltjes, gaat vervolgens voor Andrew zitten en wacht buiten adem op haar koekje met pindasmaak. Ik glim van trots en klap alsof ze zojuist voor haar team de winnende run in de competitie heeft gelopen.

Als Zoey mag vertrekken met haar beloning, komen ze naar mij toe gerend. Ik begin met Zoey over de grond te rollen en Andrew is net een klein kind dat vist naar complimentjes.

‘Heb je dat gezien? Hoe goed was ze? Ben ik een goede handler?’

‘Je bent goed, schat. Jullie zijn allebei ongelooflijk. Jullie zouden op *Amazing Animals* moeten komen, echt waar.’ Ik besef heel goed dat dit voor hem verreweg het grootste compliment is dat ik hem kan geven.

‘Vind je dat echt?’

‘Ja,’ zeg ik en hij straalt. Ik kijk naar hem en wilde dat ik net zo snel tevreden was. Dat zou de dingen voor ons allebei een stuk eenvoudiger maken.

Als de training is afgelopen, zetten we onze agility-ster thuis af en gaan meteen naar het restaurant. Julie en Jon zijn er nog niet en omdat het een prachtige avond is, besluiten Andrew en ik buiten op hen te wachten. Een paar minuten later stopt Jon voor het restaurant en Julie stapt uit de auto. Hoeveel ik ook van Julie hou, ik kan het niet uitstaan hoe ze zich kleedt. Ze draagt altijd de juiste combinaties, maar op een Ann-Taylor-ontmoet-Laura-Bush-ma-nier. Het kind heeft gewoon geen smaak. Je weet wel wat ik bedoel – parels, jeans met een taille die ook echt in de taille zit, een heleboel twinsets, nagellak. En dan dat haar. Dat zit altijd hetzelfde. Perfect, tot op de schouders, glanzend, natuurlijk kastanjebruin, voortdurend in de war. Het lijkt alsof ze altijd onderweg is naar een etentje of naar een vergadering van de oudercommissie in Greenwich.

Hoe dan ook, als Julie naar ons toe loopt bekijk ik haar van top

tot teen (alle meisjes doen dat, hoe goed we ook met elkaar bevriend zijn, dus doe nou maar niet net alsof jij dat niet doet). Als ik haar van top tot teen bekijk, valt het me op dat ze er een beetje dik uitziet. Haar bloes zit veel te strak om haar buik en ze lijkt gewoon... dik. Maar voor de rest is alles hetzelfde. Daarom doe ik natuurlijk wat elke goede vriendin doet. Ik geef haar een kus, zeg dat ze er fantastisch uitziet en vraag of ze is afgevallen. Ze kijkt me aan alsof ik gek ben.

‘Nee! Dat meen je niet!’ Ik zie hoe ze naar Jon kijkt en hij lacht naar haar. ‘Eigenlijk moeten we jullie iets vertellen.’ Ze pauzeert, dramatisch, voor het effect. ‘Ik ben zwanger. We krijgen een baby!’

Ze is zwanger! Mijn eerste gedachte is: *Oooo, nou, dat verklaart het vet.* Mijn tweede gedachte is: *O, shit, nu praat ze alleen nog maar over baby’s.* Ik slaak een vals gilletje en omhels haar.

‘O, God! Gefeliciteerd! Ik ben zooooo blij voor je! Hoe ver ben je?’

‘Vandaag vier maanden. Ik wilde je het al zo lang vertellen, maar ik heb je de afgelopen maand helemaal niet gezien.’

Vier maanden! denk ik. Ik pas mijn kritische blik aan en kijk weer naar haar buik. Ik ken heel veel mensen die kinderen hebben, maar met uitzondering van een achterlicht die ik al tien jaar niet heb gezien, heb ik niemand gekend terwijl ze echt zwanger was. Maar vier maanden lijkt me al heel ver en ze ziet er helemaal niet zwanger uit. Het lijkt alleen alsof haar bloes een maatje te klein is. Ik weet niet of dit normaal is, of typisch voor de gelukkige Julie, maar ik wil het niet vragen.

Ik kijk naar Andrew die grijnst van oor tot oor en Jon en Julie knuffelt alsof ze naar Tsjecho-Slowakije verhuizen. Ik zie de rader-tjes in zijn hoofdje ronddraaien en hoop dat hij niet op domme gedachten komt. Weet je, een baby is min of meer een pijnlijk onderwerp voor ons op dit moment. Hij wil en ik niet. Of, zoals ik het zie, hij denkt dat hij het wil en ik weet dat ik het niet wil. Zonder gekheid, wat weet hij nou van kinderen krijgen? Gezien het feit dat hij eigenlijk niemand kent van onder de vijftig die een kind heeft, krijgt hij kennelijk alle informatie van televisie en films en ik herinner hem er steeds wanneer het ter sprake komt aan dat dat *fictie* is. Ik bedoel, ja, het lijkt fantastisch als een filmster en een paar kinderen van vijf in een slaapkamer aan het dansen zijn en liedjes van de Supremes in een haardroger zingen, maar dat is niet echt *echt*.

Ik werk daarentegen elke dag met kids. Verwende, klierige, niemand-heeft-ooit-nee-tegen-hen-gezegd, real-life kids, en ik zie precies wat er met hun ouders gebeurt. Die mensen – ik weet zeker dat ze op een bepaald moment in hun leven heel coole, normale mensen waren een leven *hadden* – zijn nog maar een schaduw van zichzelf. Ofwel ze zijn zo bang dat hun kinderen niet van hen houden dat ze veranderen in jammerende, klagende voetvegen die het niet kunnen verdragen dat hun dierbare engeltjes een onvoldoende halen en de strijd aanbinden met elke docent, administrator en rector om dat te voorkomen, ofwel ze zijn zo volslagen idioot en ongeïnteresseerd dat ze zich de helft van de tijd geschrokken herinneren dat ze ook nog kinderen hebben, vooral wanneer die kids tijdens het eindexamenbal de badkamer van het hotel in brand steken of een misdaadsyndicaat organiseren voor te stelen eindexamens. Ik bedoel maar, waarom zou ik mezelf dat in godsnaam aandoen? En ik weet dat we hier over tieners praten en dat ik me eerst nog door de baby- en peuterjaren, de basisschool en de brugklasjaren heen moet slaan, voordat ik dat punt zelfs maar bereik. Dat klinkt allemaal als heel veel werk en ik ben al een tamelijk druk meisje, weet je.

Bovendien is het met het oog op de naaste toekomst handig om te bedenken dat ik een hekel heb aan baby's. Ze zijn luidruchtig, ze zijn vies, ze kunnen niets zelf en de meeste baby's zijn echt lelijk. O, stil toch, dat zijn ze echt. En ik weet dat mensen zeggen dat het allemaal anders is als het je eigen kind betreft, maar dat weet ik nog niet zo zeker. Ik kan me mezelf gewoon niet voorstellen met een baby. Nu nog niet, in ieder geval.

Maar ik weet zeker dat ik zal veranderen. Ik blijf tegen Andrew zeggen dat ik er eens klaar voor zal zijn. Ik heb alleen een beetje meer tijd nodig om van mijn leven te genieten voordat ik het voor iemand anders opoffer, dat is alles. Mijn theorie is dat mijn opvoedende kant naar boven komt als de tijd daar is dat ik plotseling begin te snotteren bij een reclamefilmpje voor luiers. Dan weet ik dat ik er klaar voor ben. Dat is nu eenmaal nog niet gebeurd. Maar het zal gebeuren. Denk ik. Misschien.

Andrew wil daar echter niets van horen. Hij praat erover sinds ik vorige maand dertig ben geworden en wil er gewoon niet over ophouden. Natuurlijk, een van de redenen waarom Andrew zo dolgraag een kind wil, is denk ik dat hij dan iemand heeft om mee

te spelen. Ik bedoel, hij is zelf nog praktisch een kind. Niet qua leeftijd of zo, maar zeker in zijn hart. Denk eens aan het volgende: (1.) Hij houdt niet van de smaak van alcohol (alleen van wijnkoelers, maar ik heb hem gezegd dat hij er onder geen enkele voorwaarde nergens en nooit om mag vragen), dus als we met vrienden gaan eten en iedereen een glas wijn bestelt, bestelt Andrew warme chocolademelk. (2.) Hij is lid van ongeveer negentien verschillende softbalteams voor mannen en geeft zijn knuppels een naam (Black Thunder, de Stonewaller en Morty) en soms slaapt hij ermee voor een grote wedstrijd. (3.) Zijn meest favoriete winkel op de hele wereld is de Soda Pop Shop. Nou jij weer. De manager daar is die gekke zwarte dame met een groot afrokapsel die alles weet over sodawater en Andrew zit uren met haar te praten over de geschiedenis van gemberbier en de genezende eigenschappen van limonade. Als hij thuiskomt, is hij altijd heel opgewonden over een nieuwe soda en kan hij niet wachten om die uit te proberen. Dan koopt hij kisten tegelijk alsof één fles Kickapoo Joy Juice of Blueberry Cream niet genoeg is. Moet ik nog meer vertellen? Ik heb er geen idee van hoe we bij elkaar zijn gekomen, maar op de een of andere manier werkt het wel.

Behalve als het over baby's gaat. Hij maakt allemaal plannen om het kind mee te nemen naar al die waardeloze Hollywoodfilms waar ik niet met hem naartoe ga en om samen sodawater te gaan proeven. En dan heeft hij eindelijk iemand die op zondag met hem naar het winkelcentrum gaat en dat stomme Japanse dansspel met hem speelt en hij wil dat dit allemaal *nu* gebeurt.

Bah, het is niet te voorspellen wat dit nieuws van Julie en Jon met hem gaat doen. Opeens word ik heel erg zenuwachtig.

Onze tafel is gereed en als we gaan zitten, realiseer ik me dat ik enige belangstelling voor Julies zwangerschap zal moeten tonen. Ik weet zo goed als niets over het krijgen van of het zorgen voor een baby en ik heb helemaal geen zin om dat nu te leren. Maar omdat Julie mijn vriendin is en dit voor haar heel belangrijk is, kan ik wel aardig doen. Ik bedenk snel een strategie. Telkens wanneer ze onuitstaanbaar over baby's begint te praten, zal ik haar negeren en me concentreren op Andrew en Jon. *Oké, denk ik, ik heb een plan.*

Ik pak mijn servet uit mijn glas en leg het op mijn schoot.

'Zo,' vraag ik, 'hoe voel je je?' Is het heel erg?' Julie springt bijna

uit haar stoel, zo graag wil ze erover praten.

‘Nee, ik voel me geweldig. Ik was supermoe in het begin, maar ik ben helemaal niet misselijk geweest.’ Natuurlijk niet. ‘Toen ik vorige week bij de dokter was, ontmoette ik een vrouw in de wachtkamer die alle negen maanden misselijk is geweest. Ze had altijd een kopje bij zich om in te spuwen, want ze kon zelfs de smaak van haar eigen speeksel niet verdragen.’ Dit is wel het meest walgelijke dat ik ooit heb gehoord en ik trek een gezicht waar dat op af te lezen is.

‘Heb je geen overmatige trek in de raarste dingen?’

‘Niet echt. Ik eet meer brood dan anders, maar dat is het eigenlijk wel.’ *Juist*. Als Julie elke laatste koolhydraat die ze in de afgelopen vier maanden heeft gegeten begint te beschrijven, dwaal ik af naar de andere kant van de tafel waar Andrew de mannelijke versie van mijn spel met Julie aan het spelen is.

‘Nou, hoeveel denk je dat een baby kost?’ O, dat is echt weer Andrew. Begint meteen over geld. Ik zie dat Jon een beetje verbaasd kijkt, misschien omdat hij genoeg geld heeft en nooit over de kosten van een baby heeft nagedacht.

‘Ik weet het niet,’ zegt Jon. ‘Ik bedoel, het gaat vooral om de kleren en de particuliere school en dat soort dingen.’ Andrew lijkt van zijn stuk gebracht en ik weet precies waarom. Hij kan gewoon niet begrijpen dat je geen exacte berekening van de onkosten maakt en een volledige kosten-batenanalyse. Als wij kinderen krijgen, zal het me niet verbazen als hij bedrijfsplannen voor hen opstelt.

‘Ik begrijp het niet,’ zegt Andrew. ‘Heb je geen spreadsheet of zoiets gemaakt?’ Ik wist het. Ik vind het eng hoe goed ik zijn gedachten kan lezen. Hoewel ik niet aan die spreadsheet had gedacht. Andrew heeft een vreemde obsessie met spreadsheets – hij maakt ze voor alles. Hij maakte een spreadsheet toen we trouwden, toen we ons huis verbouwden – en hij maakte er zelfs een toen hij moeite had met zijn golftechniek en niet wist wat er aan de hand was. Hij kan er niets aan doen, echt niet. Hij is gewoon een totale controlefreak. Hij gelooft werkelijk dat alle problemen van het leven kunnen worden opgelost door ze in kolommetjes in Excel te plaatsen.

Jon kijkt hem aan en zegt dat hij geen spreadsheet heeft gemaakt voor hun ongebooren kind en ik kan zien dat Andrew teleurgesteld is. Ongetwijfeld hoopte hij er een kopie van te krijgen.